

JÖNNÉK LÁTOGATÓBA

*Gyerekkor, messziről nézlek,
járáksz a tanya körül,
kezedben kés van: napfény,
hajadban szalag: csikónyerítés,*

*mint a vénembereknek
a háznak hosszú bajusza van,
minden reggel megtekered,
előhozod a fényes jászolt,
vaskarikáira
a cseréptető haját ráfonod,*

*öblös rézmozsárban
majorannát törsz, nyálazol
a gyümölcsöskert szagától,
mikor tél van a kemencét
hátadra felkötöd, úgy
melegszel a fáknak legtetején,*

*karmos felleg, vadászó hold
képét az ólfalra rárajzolod,
a kakasnak megmutatod:
ha baja támadna
csak ezek tehetik,
ha jönnének a vassisakot
piros tarajára tegye fel*

*madarak jönnek csordában,
vizet, aranyat keresnek,
magyarázzák: eltévedtek,
veszed északi csillag
szerszámod, a lépcsőre leülsz,
iránytűjüket megjavítod,*

*gyerekkor, messziről nézlek,
jönnék látogatóba, de hallom:
kiabálsz vasbotodnak,
közeledből, hogy elzavarjon.*

DEMÉNY OTTÓ

EGY PICASSO-RAJZ ALÁ

*Egy tollvonásban elbeszélve
homlokától lábahegyéig
itt feszül fénylőn és fehérén
a nő ki fölgyjúttja a férfit*

*Itt melle dombja hús nyaka
uralkodó szép büszke térde
hasának lágy vonulata
és vére gazdag lüktetése.*

VERI A NAP

*Veri a nap a köveket,
hogy szikrázik berepedt hátuk.
De nem tudják, mi az alázat
— legbelül változatlanok.*

*Életem! Milyen koszos vályúk?
Vizük mélyén poshadt gyalázat.
Bennem minden belül sajnó,
hasogat az emlékezet.*

*Bírom még? Szétreped a mellem,
de nem lehet, de nem szabad!
Hogy fordíthatnám hátamat
dühöd ellen — nyárvégi nap?*

AKÁC ISTVÁN

RAPSZÓDIA

*Mint anyátlan leányanya,
ki rejti gyűlölt magzatát, —
én is úgy rejtem konok gondom.
Míg a lelki-huzat át meg át-
járja sorsom vert fogsorát.*

*Akár az állat félti kölykét
én is úgy féltem szégyenem.
Körmömmel védem. — Szép dicsőség. —
És körül hordozom szemem.*

*Szörnyű ez a csillag-magasság,
s kétségbeejtő ez a mély.
Nem intenek éteri lankák,
s minden lépés — gyilkos veszély.*

*... Jaj, már szerelmes dalba-omlás,
érthető vigasz kellene.
Már nem éltet a meghasonlás, —
nekem több kell: örök zene!*

*Óh, kéz kéne most a fejemre,
simogató, hűs, tiszta kéz,
mely arcom is abroncsba fogja.
Szem kéne, mely szemembe néz.*

*Szétcsapott karral fölkiáltok.
Katit hívom, ki messze van.
„Boldog lettél”, sirja a szívem,
„hát ezért légy boldogtalan.”*